

mig, at det ærede Medlem har Dristighed til at vedblive at gentage det her; hvor hvert Medlem blot kan slaa efter og se, i hvilken Grad det ærede Medlem forvrænger de virkelige Forhold. Det, Flertallet udtalte, var følgende: „Valgkredsene bør, naar en Revision af Kredsfordelingen sker, gøres nogenlunde lige store. Dette maa forstaaes med samme Rummelighed, som det skete ved den grundlovgivende Rigsforsamlings Fordeling af Valgkredsene, da disses Størrelse bevægede sig indenfor et Spillerum fra 9,500 til 17,000 Indbyggere; det vil sige lidt ud over Forholdet 3—5. Med denne nærmere Forklaring kan Flertallet gaa til i Grundloven at udtale, at der bør tildeles de enkelte Valgkredse omtrent samme Størrelse“. Denne Passus har Højres Medlemmer Valg efter Valg slaaet op, som om man her havde indrømmet, at Valgkredsene maatte fordeles saadan, at Bykredsene kom til at indeholde gennemsnitlig f. Eks. 5,000 Vælgere, medens Landkredsene indeholdt f. Eks. 3,000. Dette er en fuldkommen Forvrængning. Det, Flertallet her sagde, var, at man tillod et Spillerum. Man forstod Ordet „omtrent“ saaledes; at der kunde tænkes enkelte Valgkredse paa 9,000 og enkelte paa 17,000 Indbyggere, altsaa enkelte Valgkredse paa Yderpunkterne. Men det er noget ganske andet end et Gennemsnitsforhold. Dertil bemærkede Mindretallet, der bestod af den højttærende nuværende Konsejlspræsident (Zahle), den afdøde radikale Folketingsmand Fogtmann, min afdøde Meningsfælle Hørdum og mig, at dette Spillerum var dog maaske spændt lidt for vidt ud af Flertallet, selv om der ved nogle ganske enkelte af de allerstørste og ved ganske enkelte af de allermindste gjorde sig ganske særlige Forhold gældende. Hvor der ikke gjorde sig særlige geografiske og historiske Forhold gældende, eller hvor der ikke, som ved Viborg-Kredsen, gjorde sig det gældende, at den var blevet til i det allersidste Øjeblik og derfor blev noget unormal, der tillod man et Spillerum mellem 11,500 og 16,000, men det var kun som Yderpunkter; man kunde gaa med til det opadtil og nedadtil, ikke saaledes, at det var noget gennemsnitlig, der blev fastslaaet. Det samme fremgaar ogsaa af Folketallene i de forskellige Kredse ved de første Valg efter Juni-Grundloven, idet de københavnske Kredse gennemsnitlig rummede 14,411 Indbyggere og Landkredsene gennemsnitlig 14,045 Indbyggere. Der var altsaa ikke Tale om et Forhold som 3:5; men om en ubetydelig Smule større Kredse i Kø-

benhavn end paa Landet. Det er Stillingen, og saa er det dog noget af det dristigste, jeg nogen Sinde har oplevet, at man med denne Betænkning i Haanden og disse historiske Forhold for Øje vil give det Udseende af, at Juni-Grundloven kendte et saadant Hensyn til Befolkningstætheden, at den kun gav Københavnerne $\frac{3}{5}$ Valgret i Sammenligning med det øvrige Land. Forholdet er det modsatte: at Juni-Grundloven behandlede alle Borgere i Landet væsentlig ens, enten de boede i By eller paa Land, og gjorde Folketingsvalgkredsene omtrent lige store med Hensyn til Indbyggertal, saaledes at Ordet „omtrent“ ikke blev en Spændetroje, men blev forstaaet med en vis Elasticitet, der kunde tillade Undtagelser til begge Sider. Men man tillod virkelig ikke et Gennemsnitsforhold som det; det ærede Medlem fra Esbjerg her vilde gøre gældende. Det har jeg forklaret i Eftermiddag, og saa har det ærede Medlem Dristighed nok til at paastaa, at jeg vil bortforklare dette Forhold.

Omtrent en lignende Dristighed gør det ærede Medlem sig skyldig i, naar han — og her bruger jeg med Rette det Ord — vil bortforklare Vejle-Resolutionen, vil bortforklare den paa den Maade, at han siger: Ja, man sagde ovre i Vejle fra Venstres Side, at naar vi skulde have de 140 Mandater vilde Vejle-Kredsen deles i to. Vi har her paa vort Bord liggende det Andragende, der er sendt Folketingets Udvalg fra Bestyrelsen for Venstreforeningen i Vejle, og i dette Andragende, som ærede Medlemmer kan læse igennem, staar der ikke et Ord om, at det er i Tilfælde af, at der bliver 140 Mandater, at man vil have Kredsen delt — ikke et Ord. Nej, man vil simpelt hen have Vejle-Kredsen delt, fordi man mener, den er for stor. Det er Stillingen. Der støder det ærede Medlem fra Esbjerg, naar han vil bortforklare, paa Kendsgerningerne, medens jeg i min Imødegaaelse af ham har Kendsgerningerne paa min Side.

Saa taler det ærede Medlem om, at han holder sig indenfor de Rammer, der er givne i Overenskomsten af 4. April. Han søger omhyggeligt, samvittighedsfuldt at holde sig indenfor disse Rammer. Han tænker mindst af nogen i denne Sal eller i dette Land paa at komme denne Overenskomst til Livs, paa at skade den, paa at gøre den upopulær, paa at vække Strid og Splid derude i Befolkningen om Enkeltheder i Valgloven, som kan blive skæbnesvangre ved det afgørende Landstingsoppløsningsvalg om Grundloven. Han tænker